

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 506/2023-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra, a JUDr. Michalom Ellingerom, advokátom, Wolkrova 41, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2To/3/2022 zo 17. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 1, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

II.

Skutkové východiská

2. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 27. októbra 2020 na sťažovateľa na Špecializovanom trestnom súde (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) obžalobu pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v podstate na tom skutkovom základe, že sťažovateľ mal ako aktívny príslušník Kriminálneho úradu finančnej správy dodávať zločineckej skupine pôsobiacej

predovšetkým na účel páchania drogovej trestnej činnosti informácie z policajného prostredia, vedomý si toho, že informácie sú odovzdávané členom takej skupiny, pričom skupine mal tiež ponúkať na speňaženie zadržané omamné a psychotropné látky alebo im podobné látky.

3. Za skutok právne kvalifikovaný v obžalobe bol sťažovateľovi rozsudkom špecializovaného trestného súdu č. k. BB-3T/36/2020 z 1. októbra 2021 uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Špecializovaný trestný súd súčasne sťažovateľovi podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku.

4. Na odvolanie sťažovateľa, i keď z iných dôvodov, ako uviedol sťažovateľ, najvyšší súd tento rozsudok zrušil a pri absencii pochybností o správnosti zisteného skutkového stavu a jeho preukázaní vykonanými dôkazmi špecializovaným trestným súdom sťažovateľovi napadnutým rozsudkom uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd súčasne sťažovateľovi podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ je nespokojný s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktorý považuje za svojvoľný a arbitrárny, v dôsledku čoho dochádza k nerešpektovaniu jeho práva na obhajobu a k zásahu do práva na spravodlivé súdne konanie. Najvyšší súd sa nevysporiadal s dôvodmi sťažovateľovho odvolania, kde boli zhrnuté skutočnosti, s ktorými sa nevyrovnal ani špecializovaný trestný súd vo svojom rozsudku. Súdny neregovali na sťažovateľom odkazovanú judikatúru, ktorá je v zmysle zásady právnej istoty záväzná.

6. V konkrétnostiach sťažovateľ upriamuje pozornosť na deficity odôvodnenia, pokiaľ ide o pochybnosti o existencii zločineckej skupiny, skutočnosť, že v intenciách danej veci nekonal ako verejný činiteľ a tiež v súvislosti s absenciou preukázania vedomostnej zložky (úmyselného zavinenia) vo vzťahu k žalovaným zločinom.

7. Ďalšia sťažnostná argumentácia súvisiaca s nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozsudku sa upína na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] ktorý je nedôveryhodnou osobou. Svedok požíval v trestnom konaní neprímerané výhody a z pozície osoby, ktorej bolo podmienene zastavené trestné stíhanie (tzv. „kajúcnik“), nevypovedal pravdu. Súd uveril svedkovi [REDAKOVANÉ] len usvedčujúce výroky namierené proti sťažovateľovi, pričom totožné poznatky identického svedka o svedkovi [REDAKOVANÉ] ostali bez reflexie. Súdny sa nevyrovnali so skutočnosťou, že sťažovateľ sa so svedkom [REDAKOVANÉ] stretával na účel podnikania v obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], kde kávovar bol odmenou za správu stránok tejto obchodnej spoločnosti a sťažovateľove ďalšie aktivity v nej. Svedok [REDAKOVANÉ] sťažovateľovi dodával informácie o kriminálnych osobách, ako sám priznal. Aj zohľadnenie tejto skutočnosti v rozhodnutiach všeobecných súdov absentuje.

8. Všeobecné súdy sa nevysporiadali s výpoveďou sťažovateľovho nadriadeného, svedka [REDAKOVANÉ], ktorá súvisela s uzatvorením operatívnych spisov. Vo svojich rozhodnutiach pritom nezmienili ani to, že sťažovateľ bol podľa viacerých svedkov svedomitý a čestný colník, ktorý mal výborné výsledky a nemal únik informácií. Naopak, podozrenie na únik informácií existovalo

vo vzťahu k dozorujúcemu prokurátorovi, ktorý disponoval informáciami, ktoré nemohli pochádzať zo spisu, od vyšetrovateľa požadoval neštandardné postupy a spis napokon vyšetrovateľovi odňal.

9. Sťažovateľ poukazuje na nesprávne právne posúdenie žalovaného skutku, pretože všeobecné súdy použili pri jeho kvalifikácii nesprávne hmotnoprávne ustanovenie (§ 296 Trestného zákona). Sťažovateľ nemohol byť činný pre zločineckú skupinu, pretože jej existencia nebola preukázaná. Skupina osôb nevykazovala v danej veci znaky charakteristické pre zločineckú skupinu, neexistovala v nej štruktúra, nik nebol v nadradenej pozícii, každý konal dobrovoľne a nik nedával nikomu úlohy. Členovia skupiny nevystupovali vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti, pričom v skupine absentoval vysoký stupeň deľby práce. Činnosť sa odvíjala od zásady dobrovoľnosti bez prítomnosti nátlaku. Svedkovia a obžalovaní uviedli, že zločinecká skupina neexistovala, a vyhlásenie viny bolo zo strany obžalovaných motivované výlučne snahou o zníženie trestu, ktorá sa stretla s úspechom. Vo veci vedenej pred špecializovaným trestným súdom pod č. k. BB-4T/12/2020 nebola preukázaná existencia „hlavnej“ zločineckej skupiny, pod ktorú mala patriť zločinecká skupina, ktorej existencia bola tvrdená v sťažovateľovej veci. Bez hlavnej a hierarchicky najvyššej zločineckej skupiny pritom nemôžu existovať ani nižšie postavené na ňu prepojené zločinecké skupiny definované ako podskupiny.

10. Uznanie sťažovateľovej viny je založené na dôkazoch, ktoré neboli získané ani vykonané zákonným spôsobom. Výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], tak ako aj dôkazy získané a odvodené z nezákonných dôkazov, nemali byť všeobecnými súdmi vykonané a z trestného spisu mali byť vylúčené. Namietaná nezákonnosť nebola v trestnom konaní riadne skúmaná a reťaz dôkazov svedčiacich v prospech sťažovateľa ostala nereflektovaná.

11. Orgány činné v trestnom konaní pri prvotných úkonoch a na ne nadväzujúcich úkonoch vedome a závažne porušili zákon v neprospech sťažovateľa. Voči sťažovateľovi sa preto postupovalo nezákonným a zaujatým spôsobom pri nerešpektovaní požiadavky nezávislosti a nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní.

12. Pokiaľ ide o ustálenie sťažovateľovej viny, odsúdenie bolo založené výlučne na usvedčujúcej výpovedi svedka [REDAKOVANÉ]. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, svedok [REDAKOVANÉ] ponúkal a predával viacerým osobám zo zločineckého prostredia informácie, pričom sa zaštitoval osobou sťažovateľa čoby zdrojom týchto informácií. Sťažovateľ však o jeho konaní nemal vedomosť a viacerí svedkovia uviedli, že poskytnuté informácie boli slabé a v zásade bezcenné. Svedok [REDAKOVANÉ] je tzv. „kajúčnikom“ a má motiváciu vypovedať nepravdivo preto, aby sa v skúšobnej dobe osvedčil, teda aby sa nepokračovalo v jeho trestnom stíhaní. Výpovede spolupracujúcich obvinených je potrebné vyhodnocovať veľmi zdržanlivo a kriticky, pretože tieto osoby nie sú motivované snahou odstrániť následky svojho protispoločenského konania a očistením svedomia, ale skôr snahou dosiahnuť čo najnižší trest, alebo povinnosťou uloženou zo strany prokuratúry pokračovať v usvedčovaní páchatel'ov trestnej činnosti. Pre uznanie viny nemôže postačovať len výpoveď spolupracujúceho obvineného.

13. Sťažovateľ podal na svedka [REDAKOVANÉ] 7. októbra 2021 trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu prijímania úplatku podľa § 328 ods. 1 Trestného zákona a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona. V rovnaký deň podal trestné oznámenie aj na svedka [REDAKOVANÉ] pre podozrenie zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona.

Obe trestné oznámenia sa minuli sťažovateľom sledovaného cieľa, pričom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, národná kriminálna agentúra (ďalej len „vyšetrovateľ“) sa nimi nezaoberalo a dostatočne ich neprešetilo. Je zvláštne, že kým sťažovateľ podá na tzv. „kajúcnika“ trestné oznámenie, vyšetrovateľ sa ho pokúsi vybaviť vyjadrením bez meritórneho rozhodnutia, avšak výpoveď tzv. „kajúcnika“ postačuje na vznesenie obvinenia sťažovateľovi, vzatie do väzby a napokon pre vyslovenie sťažovateľovej viny.

14. Uložením trestu prepadnutia majetku došlo k zásahu do sťažovateľovho základného práva vlastníť majetok, pretože trest prepadnutia majetku ukladaný s poukazom na § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona je v rozpore s ústavnými imperatívmi. Avizované ustanovenie odníma súdu výlučnú právomoc rozhodovať o treste, pretože táto je nahradená obligatórnou povinnosťou uložiť trest prepadnutia majetku pri odsúdení za spáchanie zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona bez zohľadnenia zásad ukladania trestov. Trest prepadnutia majetku uložený sťažovateľovi je neprimeraný a nespravodlivý, pričom s poukazom na právo Európskej únie absentuje kauzálna súvislosť medzi majetkom podliehajúcim tomuto trestu a žalovanou trestnou činnosťou. O tom svedčí skutočnosť, že sťažovateľ na financovanie svojho rodinného domu bral hypotekárny úver a motorové vozidlo si obstaral využitím lízingu. Uložený trest prepadnutia majetku je v rozpore s § 34 ods. 3 Trestného zákona, pretože jeho výkon bude mať najväčší vplyv na sťažovateľovu maloletú dcéru, ktorá býva v sťažovateľovom rodinnom dome spoločne so svojou matkou.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorených čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 49, čl. 50 ods. 1 ústavy a čl. 5 ods. 1, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru. Uvedenie čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj čl. 51 ods. 1 a čl. 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti, ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 652/2022, III. ÚS 195/2023, III. ÚS 389/2023, III. ÚS 394/2023).

16. Námietky objektivizované v ústavnej sťažnosti možno v závislosti od ustálenia ich povahy rozdeliť do viacerých skupín. Sťažovateľ poukazuje na deficit dôvodov napadnutého rozsudku vo väzbe na porušenie práva na obhajobu (nedostatok odôvodnenia), nesprávne právne posúdenie žalovaného skutku súvisiace s aplikáciou nesprávneho hmotnoprávneho ustanovenia, odsúdenie s poukazom na nezákonne získané a vykonané dôkazy a nerešpektovanie imperatívu nezávislosti a nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní konajúcich v sťažovateľovej veci. Ďalšia časť sťažnostnej argumentácie sa upína na ustálenie sťažovateľovej viny na základe výpovede svedka [REDACTED] ktorý je tzv. „kajúcnikom“. Napokon sťažovateľ kritizuje normatívnu úpravu trestu prepadnutia majetku obsiahnutú v § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona.

17. K prvej skupine sťažnostných námietok ústavný súd poukazuje na obsahové poslanstvo ústavodarcu vyjadrené čl. 127 ods. 1 ústavy. Z tohto ustanovenia vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne (m. m. napr. III. ÚS 678/2021).

18. Podľa princípu subsidiarity je právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. III. ÚS 678/2021, IV. ÚS 236/07). Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, než podá ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. napr. III. ÚS 678/2021, IV. ÚS 128/04).

19. Z princípu subsidiarity vychádza aj normatívne riešenie obsiahnuté v § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorých ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne v prípade, ak sťažovateľ pred jej podaním nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 389/2023).

20. Za účinný prostriedok ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa sa vo vzťahu k napadnutému rozsudku považuje dovolanie, avšak len vtedy a len v takom rozsahu, v akom na základe dovolacích dôvodov najvyšší súd ako dovolací súd napadnutý rozsudok meritórne preskúma (m. m. napr. III. ÚS 237/2023, III. ÚS 389/2023, IV. ÚS 226/2022; pozri tiež rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zborovský proti Slovensku č. 14325/08, § 44 a § 51, z 23. októbra 2012).

21. Kvantitatívne aj kvalitatívne významná časť sťažnostnej argumentácie, ktorej podstatou je (i) nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku súvisiaci s porušením sťažovateľovho práva na obhajobu, (ii) nesprávne právne posúdenie žalovaného skutku vo väzbe na použitie nesprávneho hmotnoprávneho ustanovenia, (iii) ustálenie viny sťažovateľa na základe nezákonne získaných a vykonaných dôkazov a (iv) nedostatok nezávislosti a nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní, predstavuje dôvody, na základe ktorých môže napadnutý rozsudok na dovolanie meritórne preskúmať najvyšší súd z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), i), g) a e) Trestného poriadku. Dovolanie teda vo vzťahu k týmto skupinám sťažnostných námietok predstavuje účinný prostriedok nápravy.

22. Podanie ústavnej sťažnosti predtým, ako sťažovateľ podá dovolanie, prípadne skôr, ako je o podanom dovolaní rozhodnuté, navodzuje situáciu, keď princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu. Právomoc dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza právomoci ústavného súdu, a preto možno považovať podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu za predčasné (m. m. napr. III. ÚS 389/2023, IV. ÚS 69/2022). Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení

s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nevyčerpanie dostupných právnych prostriedkov na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 237/2023, III. ÚS 389/2023).

23. K poukazu sťažovateľa na nezohľadnenie ním odkazovanej rozhodovacej praxe ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len *obiter dictum* konštatuje, že jeho úlohou nie je zjednocovať judikatúru v trestných veciach. Rozhodovacia činnosť súdov sa pri analogických skutkových okolnostiach môže líšiť. Zo základného práva na súdnu ochranu nevyplýva nárok smerujúci k nemennosti judikatúry (m. m. napr. IV. ÚS 214/2022).

24. Ďalšia sťažnostná argumentácia sa upína na ustálenie sťažovateľovej viny výlučne na základe výpovede svedka ██████, ktorý vystupuje v pozícii tzv. „kajúcnika“. V súvislosti s overovaním validity tejto sťažnostnej námietky ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu prax, ktorá vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého rozsudku a rozsudku špecializovaného trestného súdu pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

25. Ústavný súd najskôr upriamuje pozornosť na odôvodnenie rozsudku špecializovaného trestného súdu, z ktorého vyplýva, že dôkazom o sťažovateľovej vine boli výpovede niektorých obžalovaných a svedkov uvedených v tomto rozsudku (s. 55 zmieneného rozsudku). Sťažovateľa neusvedčuje výlučne výpoveď svedka ██████, pretože táto je podporovaná aj výpoveďou obžalovaného ██████ (s. 67, s. 68 a s. 69 rozsudku špecializovaného trestného súdu). Výpovede svedka ██████ a obžalovaného ██████ sa podľa názoru špecializovaného trestného súdu navzájom dopĺňajú, podporujú a nepochybné usvedčujú sťažovateľa zo žalovanej trestnej činnosti. Špecializovaný trestný súd na s. 68 rozsudku ďalej uvádza, že skutočnosti uvádzané svedkom ██████ v podstatných skutočnostiach potvrdil aj ďalší obžalovaný ██████. Vysvetlenia obžalovaného ██████ vyhodnotil špecializovaný trestný súd v spojení s výpoveďou svedka ██████ ako logické a presvedčivé. Sťažovateľa, hoci nepriamo, usvedčuje aj výpoveď svedka ██████ (s. 69 rozsudku špecializovaného trestného súdu). Špecializovaný trestný súd na str. 70 rozsudku poukázal aj na obstarané listinné dôkazy a analýzu údajov získaných z mobilného telefónu svedka ██████. V ostatných tu neuvedených podrobnostiach ústavný súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku špecializovaného trestného súdu.

26. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku v aspektoch súvisiacich s touto sťažnostnou námietkou, ústavný súd podotýka, že odvolací súd v podstatných rysoch prevzal odôvodnenie špecializovaného trestného súdu, s ktorým sa stotožnil (s. 40 a nasl. napadnutého rozsudku). To nemožno hodnotiť ako ústavne nekonformný postup (m. m. porovnaj napr. I. ÚS 371/2020). Najvyšší súd navyše v reakcii na sťažovateľovo odvolanie adresne doplnil, že výpoveď svedka ██████ je potvrdzovaná výpoveďami ďalších svedkov, ktoré spolu s ňou vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov preukazujúcich vinu sťažovateľa (s. 45 napadnutého rozsudku). Za situácie náležitého a presvedčivého odôvodnenia rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorého dôvodmi

sa v načrtnutom smere odvolací súd stotožnil, pričom tieto zároveň doplnil vlastnou úvahou, ústavný súd nemal žiadnu pochybnosť o ústavnej udržateľnosti napadnutého rozsudku z pohľadu ústavných a medzinárodných požiadaviek na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí (m. m. napr. IV. ÚS 1/2021).

27. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ podal na svedka [REDAKOVANÉ] trestné oznámenie, ktoré nebolo vybavené tak, ako predpokladal, nemôže ani *prima facie* založiť pochybnosti o ústavnej konformnosti založenia sťažovateľovej viny na výpovedi tohto svedka. Ak sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s postupom vyšetrovateľa pri vybavovaní trestného oznámenia, ústavný súd dodáva, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti sťažnosti, ktorým je ústavný súd s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, vyšetrovateľa ako porušovateľa označených základných práv neoznačil. Ústavný súd sa pritom ústavnou sťažnosťou môže zaoberať len v takom rozsahu, v akom ho sťažovateľ určí v jej petite, v ktorom označuje za porušovateľa svojich základných práv len najvyšší súd (m. m. napr. IV. ÚS 491/2013). Iba na doplnenie v tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že ak by aj sťažovateľ označil ako porušovateľa základných práv vyšetrovateľa, ústavný súd by túto časť ústavnej sťažnosti musel odmietnuť s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia možno podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku podať sťažnosť, ktorú sťažovateľ podľa vlastného vyjadrenia aj podal.

28. Napokon sťažovateľ ponúka názor o ústavnej nekonformnosti § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona. Táto sťažnostná línia smeruje ku kritike normatívnej regulácie. Z čl. 127 ods. 2 ústavy však vyplýva, že k porušeniu základných práv sťažovateľa môže dôjsť iba právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, teda individuálnymi právnymi aktmi, medzi ktoré nemožno zaradiť právne predpisy. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je oprávnený rozhodovať o porušení základných práv fyzických osôb a právnických osôb normatívnymi právnymi aktmi (m. m. napr. I. ÚS 483/2015, I. ÚS 63/2016, I. ÚS 347/2018, III. ÚS 18/02, III. ÚS 393/2023, IV. ÚS 306/08).

29. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd, odvolávajúc sa na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. III. ÚS 282/2020, IV. ÚS 383/08), uvádza, že toto ustanovenie má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tento článok ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti nepovažuje za potrebné vyslovovať porušenie tohto článku ústavy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

30. Sťažovateľ je napokon názoru, že v jeho veci došlo aj k porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy. Ústavný súd podotýka, že predmetné ustanovenie nie je v právnej veci sťažovateľa aplikovateľné. Článok 46 ods. 2 ústavy garantuje základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. O to v sťažovateľovej veci nejde. Napadnutý rozsudok, ktorý je výsledkom rozhodovacej praxe v trestnom konaní, nemá žiaden súvis s avizovaným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup súdu v správnom súdnictve. Ak sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy a nejde o externú kontrolu verejnej správy realizovanú správnym súdom, ústavný súd ústavnú sťažnosť stabilne odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť (m. m. napr. II. ÚS 89/08, III. ÚS 507/2017, III. ÚS 485/2021, III. ÚS 389/2023).

31. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnutý rozsudok nesignalizuje možnosť porušenia základných práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tohto uznesenia, z čoho rezultuje, že dôvodnosť predmetnej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v časti súvisiacej s ustálením sťažovateľovej viny na podklade výpovede svedka ■■■■■, ako aj v časti, v ktorej sťažovateľ vyjadril nespokojnosť s konštrukciou § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti, ako aj návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2023

Robert Šorl
predseda senátu